

ner Károly és fia Szeged, asztalos és fapad-
zat 49,036, Fischer J. és fia Szeged kőfaragó-
munka 134,600, Vajda Béla Szeged, villamvilá-
gítás 20,818, Kecskeméti Antal Szeged, lakatos-
munka és vas 167,000, Pick Ede Budapest,
redőnyök 1245'82, Stall Arad, lakatosmunka
42,000, ifjabb Walla József Budapest, cement
33,223, Petesi F. Arad, asztalosmunka 41,000
koronával.

Az összmunkára beadott ajánlatok:

Fónagy Sándor Budapest 1,092.000, Robelly
Aladár Budapest 1,073.000, Fodor és Reisinger
Arad 3 százalék engedménnyel 1,173.437,
Ottovay és Winkler Szeged 1,068.831, Ligeti
Béla Szeged 3 százalék ráfizetéssel 1,085.208,
Pick és Tóbiás Szeged 1,245.829 és Müller
Miksa Szeged 977.194, 1,100.00 korona.

Az ajánlatok közül a legolcsóbb az Otto-
vay és Winkler szegedi cégé, de az is 268,000
koronával drágább az előírászatnál. Erre a
kétszázhatvannyolcezer koronára ezidő sze-
rint nincs födözet. A város a szerződésben
kikötött nyolcszáz ezer koronánál többet nem
hajlandó adni, az állam szintén nem adhat
semmit, mert az állami költségvetésben erre
a kiadásra nincs födözet. Beszélnek arról,
hogy úgy oldják meg ideiglenesen a kérdést,
hogy az idén az egyik épületrészt nem épi-
tik föl és annak a fölépítéséről akkor gon-
doskodnak majd, ha lesz pénz. Lehetséges,
hogy az állam 1912-ben fog födözetéről gon-
doskodni. Szegednek azonban érdeke, hogy
minél előbb elintézzék ezt a fontos kérdést,
mert felsőipariskola építését tovább halasz-
tani nem szabad.

„Protekciós áramlatok.”

— Egy disztelen diszlet-ügy. —

(Saját tudósítónktól). Annak a közgyűlés-
nek, amelyet Szeged város törvényhatósági
bizottsága június 30-án tartott, megvan a
maga nem épen csinos botránya. Hamarosan,
sebtében történt az egész, — hogy nagyon
modernül fejezzük ki: röptében — pont a
közgyűlés hétfőre halasztása előtt, hat órakor.
Tehát olyankor, mikor már csak kevés bi-
zottsági tag volt a közgyűlési teremben,
mikor a botrányon föltűnés nélkül lehetett
keresztülesni, úgy, hogy a sápadtfényű
lámpák mellett is majdnem sötétben maradt
az egész incidens. Pedig nem kisebb dolog
történt ott, mint hogy Almásy Endrének
nyolcszáz koronáért eladták azt a színházi
diszlettárt, melyért maga Almásy már elő-
zőleg ezer koronát ígért, s amelynek az el-
adása egyszerűen a fölbecslés kísérlete nélkül
és — dacára, hogy közvagyonról van szó, —
minden versengés kizárásával történt.

Ez ellen az érthetetlen és törvénytelen
eljárás ellen Wimmer Fülöp bizottsági tag
a miniszterhez fölbebezett, kérve a határozat
megsemmisítését. Fölbebezése, amely frap-
pánsul megvilágítja a határozatot, annak
hátterét és törvénytelenességét s mely födi a
szinügyi bizottság fölfogását is, így hangzik:

Tekintetes Városi Tanács!

A június 30-án tartott közgyűlésnek a szin-
házi diszlettár eladására vonatkozó határozata
ellen ezennel tisztelettel felebbezek és a követ-
kező indokok alapján kérem e határozat meg-
semmisítését és a köztörvényhatóságnak utasi-
tását arra, hogy a város tulajdonát képező
színházi diszletek eladását törvényes uton-módon
és a város érdekeinek szem előtt való tartásával
eszközölje.

A határozat törvényellenes, mivel semmi né-
ven nevezendő lépés nem történt oly irányban,
hogy az erre hivatott közegek az eladandó
diszletek értékéről még csak megközelítőleg is
informálódjanak. Sőt, amint ezt a szinügyi bi-
zottságban elnöklő tanácsnok ur konstata-
lta és bevallotta, senki sem bir megközelítő tájéko-
zató tudomással a diszletek száma, mennyisége

és minősége iránt, mivelhogy e tájékoztatás
„sok munkába kerülne”.

Ép ezért a szinügyi bizottság egyhangulag
arra az álláspontra helyezkedett, hogy közva-
gyonról lévén szó — ezt így suba alatt eladni
és quasi, az új igazgató kezére játszani nem
szabad, hanem javasolta, hogy a város tudassa
a temesvári, aradi, nagyvárad és debreceni
szinigazgatókkal, hogy saját diszleteit eladni
kívánja és szólítsa föl őket azok megtekintésére
és esetleg ajánlattételre.

A szinügyi bizottság tárgyalásakor tudomásra
jutott azon jellemző eljárás is, hogy Almásy
igazgató egy, az illető tanácsnokhoz intézett
levelében kezdetben ezer koronát ajánlott föl a
diszletekért és csak később — ismeretlen körü-
lmények és befolyások alatt — licitálta le önmagát
nyolcszáz koronára. Valószínűleg, mivel már
ismerte azt a szándékolt eljárást, hogy a disz-
letek eladásánál nemcsak a nyilvánosságot, de
minden versenyt is kívárni kizánnak.

Ezzel az eljárással szemben a szinigazgató
fölszólítandó lett volna, hogy ezen nyolcszáz
koronás ajánlatával szóban maradjon, míg a
város a diszletek megközelítő értéke fölül tá-
jékoztatta volna magát.

Megemlítendő még, hogy csak három-négy év
előtt selejtezte ki egy kiküldött bizottság egy
fél napi alapos munka alapján mindazon disz-
leteket, amelyeknek jó használhatóságáról nem
győződött meg úgy, hogy bátran mondhatni,
hogy az, ami akkor és így megtartatott, tény-
leg használható jó diszlet, amelynek eladásába
a bizottság csak azért ment bele, mert a két-
féle diszlet tartásának rendszere, hogy tudni-
illik a város is, az igazgató is diszletekkel
rendelkezzék, — fölszövegesnek mutatkozott.

Hogy most már a tek. Tanács, a szinügyi bi-
zottság oly egyhangú állásfoglalásával szemben
— amelynél a törvényességre hivatkozva, a suba
alatti eladásnak törvényellenességét kimutatta
— miért fogadta el mégis az előadó tanácsnok
javaslatát a törvényellenes, minden versenyt
kizáró eljárásra és miért ajánlotta ezt a köz-
gyűlésnek, amelyen akkor már a gyűlés végén
csak nagyon kevés bizottsági tag ur volt jelen,
csak bizonyos protekciós áramlatokkal magya-
rázható, de kétséget nem szenved, hogy ezen
törvényellenes, kényelmes, a könnyelműségig
felületes eljárás egy nagyon veszedelmes praecedenst alkotna a törvényhatóságok közvagyo-
nának értékesítése ügyében. Első sorban tehát
ezért, valamint az előadott többi indokoknál
fogva kérem a határozat megsemmisítését és a
város közönségének utasítását, hogy a szin-
ügyi bizottság körültekintő javaslatát a disz-
letek értékesítésénél kövesse.

Teljes tisztelettel

Wimmer Fülöp.

Ime, a fölbekezés elmond mindent. Nekünk
ezek után nem marad más, mint konstata-
lunk, hogy amikor sulyosan erkölcstelen-
nek tartunk minden protekciós áramla-
tot, mely atyafiak, vagy jóbarátok hajóját
futtatja „óhajtott révbe” a közvagyon rová-
sára, akkor ilyennek kell minősítenünk ezt
az eklatáns példát is. És nem világosságot
követelünk az ügyben — mert hiszen ez az
ügy csak elég világos, — hanem az illeté-
kes fórum egyetlenül, kizárólag lehetséges
lépését: a törvénytelen vásár föloldását,
megszüntetését. Szeged városatyáiról egy
pillanatig se legyen szabad föltételezni, hogy
a törvény megkerülésével végzik funkciójuk-
kat; a városházát egyetlen hullámcsapása
nem érheti protekciós áramlatoknak. Amely
hullám pedig erre kísérletet tesz, annak a
kísérlete törjön meg.

Nincs viz Szegeden.

— Panaszok a lakosság körében. —

(Saját tudósítónktól.) Ne tessék megijedni,
nincs senki sem rosszul, de lehet. Tűz sincs,
tehát nem is locsolásra kell — bár arra is
kellhet.

A vízvezetékbe, a vezető csapokba kérünk
vizet, mert nincs. Nem tudjuk mért nincs,
csak egyszerűen nincs. Este tíz után nincs viz.
Hiába nyomjuk, csavarjuk a vízvezeték csapját,
hiába káromkodunk, hiába áldjuk a vízi-ügy-
osztályt, nem erednek meg a vízvezeték csa-
tornái.

Ez pedig nincs rendjén. A vízre éjjel is szük-
ség van. Hát ha a hőségtől álmatlanul forgódó
szegedi polgár friss fürdővel akarja magát le-
hűtteni?! Vagy ha a kis fiúk szomjazik s nem
adhatnak neki pezsgőt. Aztán ne adj' Isten,
beteg is lehet valaki s ez éjjel is előfordul,
akkor viz helyett még sem adhatunk neki ri-
cinus olajat!

Nem tudjuk, spórolni akar-e az illetékes hi-
vatal a vízzel, vagy hogy más okból nem adja,
de tény az, hogy ez így tarthatatlan állapot.
Hiszen úgy is eleget spórol, mikor viz helyett
porral hintik az utcákat, legalább ne vonja el
a száinktól azt a pohár vizet.

Ha tovább tart ez a víztelenség, úgy nem
marad más hátra, minthogy bucsura kellünk,
s könyörögnünk az egek urához, hogy nyissa
meg számunkra a vízrendészeti ügyosztály
bölcse belátását s lásson el bennünket éjjel is
ivó és mozdóvízzel. Amen!

*

A mai napon ezt a panaszos levelet kaptuk:

Tekintetes szerkesztőség! Sajnos tudjuk, hogy
az a korbács, amelynek a suhogtatását érezzük,
végigver az egész városon. De nekünk a ránc
mért ütések fájnak jobban és a magunk baját
siratjuk legelőbb. A locsolásról van szó instál-
juk, vagyis hogy a nemlocsolásról. Tiszaparti
háztulajdonosok és lakók vagyunk, a Kass
mögött fölépített bérpaloták tulajdonosai és
lakói. Mikor a város ezeket a telkeket eladta,
kikötötte, hogy rajtuk palotaszerű külső és
belső erkélyekkel ellátott diszes bérházak épí-
tendők, tekintettel a Stefánia-sétány kibővíté-
sére, melyet két közgyűlési határozat rendelt
el. Hát itt állanak az utasítás szerint épített
paloták, de a kibővített Stefánia helyett egy
személtelarakodótelep disztelenkedik előttünk. A
tanács fumigálja a közgyűlést és a mérnökség
fumigálja a tanácsot. Szóval teljes a harmoni-
kus együttműködés.

Nem tudná a tisztelt szerkesztőség meg-
mondani, hogy néz ki egy vizeslajt? Mert mi
nem tudjuk. Sőt egyik szomszédunk hat éves
kis fia kijelentette, hogy ő már mindent látott,
csak tehenet és vizeslajt nem.

Ellenben port sokat fogyasztunk. Nem asz-
pirint! Speciális hamisítatlan, valódi homoki
port. És utóvégre ez is valami. No meg aztán
jogunk van kiülni a rendelészzerűen készült
külső és belső erkélyekre, kinek ahova kedve
tartja és törölgethetjük a port távcsőveinkről,
melyeken át az első vizeslajt megérkezését
lessük.

Több háziur és még több lakó.

A Reichsrath összehívása. Bécsi érte-
sülésünk szerint a Reichsrathot csak július
tizenötödikére hívják össze. A Neue Freie
Presse azt jelenti, hogy a kormány mind-
járt az összehívás után betérjeszti a bank-
szabadság meghosszabbításáról szóló tör-
vényjavaslatot, de ennek tárgyalását ősz
előtt aligha kezdek meg.

Nikolics, az új szerb miniszterelnök.
Még csak tegnap délután mondott le a Pa-
sics-kormány, de a szerbek már tudják, ki
lesz az új miniszterelnök. Belgrádi jelen-
tésünk szerint ugyanis Nikolics Andrea, a
szkupstina elnöke van kiszemelve Pasics
utódául. Nikolics volt már párisi követ és
volt már belügyminiszter is és ha tovább
nem, legalább az őszi választásokig megbí-
zást fog kapni a kabinet vezetésére.